

Jukka Hankamäki

Vastine keskusteluun naistutkimuksesta

Anita Seppä personifoi virheellisesti naistutkimuksen yksipuolisuuteen liittyviä yleisiä ongelmia valitsemalla kohteekseen minut, Osmo Tammissalon ja Jussi K. Niemelän kirjoituksessaan ”Pseudotieteilijät” (*niin & näin* 3/2006). Sepän väitteestä poiketen minulla ei ole ollut *niin & näin* -lehdessä viimeksi kuluneen vuoden aikana yhtään naistutkimusta koskevaa juttua vaan artikkelit filosofian ammattikäytännöistä (1/2006) ja Lauri Rauhalasta (2/2006).

Naistutkimusta olen uskaltanut käsittelemään *Tiedepolitiikka*-lehden (1/2006) kirjoituksessani ”Kun yhdet ovat tasa-arvoisempia kuin toiset” sekä kaksi vuotta sitten *niin & näin* -lehden (4/2004) artikkelissa ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla”, jossa pyrin tulkitsemaan metatasolta, miksi naistutkijoiden on ollut niin vaikea myöntää sukupuolieron kaksiarvoisuus. Samalla katsoin, että naistutkimusyksiköt olisi syytä korvata sukupuolijärjestelmien tutkimusyksiköillä. Perustellun käsityksen saamiseksi filosofiani kannattaisi lukea sekä kirjani että *Sosiologia*-lehdessä julkaisemani jutut (katso myös osoitteessa www.geocities.com/contraacademia).

Sukupuolten välillä käytävä kär-

päslätkäsota on nähdäkseni seurausta kaksiarvoisen sukupuolieron turhasta kiertely-yrityksestä. Ongelman hahmottamiseksi tarvitaan sukupuolikysymyksen ontologista ja eksistenssi-filosofista analyysia, jota olen toteuttanut filosofisissa kirjoituksissani.

Useimmat tietänevät, että en kannata Tammissalon ja Niemelän naturalismia, joten ajatusteni rinnastaminen heidän mielipiteisiinsä oli Sepän taholta harhaanjohtavaa. Puolustan tosin myös Tammissalon ja Niemelän oikeutta sanoa sanottavansa ilman, että heitäkään asetetaan tiedepoliittisten sanktioiden kohteeksi. Akateemisen sananvapauden ei pidä olla vain julkaisijoiden oikeutta valita, mitä painetaan, vaan se on myös yleisöjen oikeutta tietää. Kiistojen rajuus kertonee heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisäisistä ristiriidoista.

Sepän esittämät perättömät vihjailut kirjoittajien ”äärioikeistolaisuudesta” antavat varoittavan esimerkin huhujen sosiodynamiikasta. Mustamaalauksen kohteeksi asetettujen ihmisten mainetta voidaan vahingoittaa pahoin, kun kolmannet osapuolet tekevät esitettyjen arvioiden pohjalta pitkälle meneviä johtopäätöksiä kirjoittajien näkemyksistä ja kompetenssista tuntematta sen enempää filosofeja itseään kuin teoksiammekaan. Kyseisten feministien

kannattaisi varoa sortumasta tieteenharjoittajille tavanomaiseen helmasyntiin eli liialliseen narsismiin, sillä se ei anna uskottavaa kuvaa myöskään heistä itsestään.

Niin feministien kuin naturalistienkin kannattaisi vältellä kolhimasta toisiaan enempää kuin heidän asemansa edellyttää. Feministit voisivat löytää ”sisäisen Hankamäen” omasta minästään ja jermuillijat puolestaan henkisen (ei-biologisen) Animansa sielustaan. Minulle feministien ja sosiobiologien sanasodasta on välittynyt hieman surullinen kuva omaa itseään ymmärtämättömistä osapuolista, joilla on toisiaankin pahempi viholinen: pinnallisuus. Kuuntelemaan ja oppimaan suostuva vuorovaikutus tekisi teille hyvää.

Vaikka myös minusta on tullut joillekin ihmisille ihmeen kova pala, on kriitikoideni tarpeetonta kääntää omia erehdyksiään minun kannettavakseni. Olen pyrkinyt tekemään työtäni rakkaudesta filosofiaan – ja tietysti ilman yliopistojen ja akatemian tukea. Kiitän niitä lukijoitani, joita olen pystynyt puhuttelemaan, ja on kiintoisaa havaita, että supinaa ja kuisketta riittää. Olen halunnut antaa tieteelle ja filosofialle tärkeimmän osan elämästäni ja toivotan aurinkoa, loistetta ja halauksia kaikille teille!